3. KAPITOLA

Posledná rozlúčka

Život mysľomágov sa v mnohom líšil od života bežných ľudí. Malú ukážku toho už Ellis videla spolu so svojimi priateľmi na Insule Nebule. Podobne ako tam, tak aj v Amicii, všetko naokolo fungovalo na základe prírodných princípov bez výdobytkov modernej technológie. Amicijské osídlenie čerpalo energiu z mohutného stromu ginka situovaného uprostred dediny, ktorý zároveň aj nabíjal energetické kryštály. Mnoho vecí, zvykov či všeobecne životný štýl sa javili tak, akoby zaspali dobu niekoľko desiatok, keď nie stovák rokov.

„Večer je v dedine oslava," povedala Olwen, prechádzajúc sa s Ellis po pláži rozprestierajúcej sa na južnom okraji usadlosti.

„Viem, no nenazvala by som to oslavou, vieš predsa, že v konečnom dôsledku ide o pohreb," namietala Ellis.

„Hej, viem, ale tu sa to tak neberie," skonštatovala Olwen.

Smrť Stevena Francisa Ellis ešte stále bolela. Nevedela sa cez

ňu preniesť. Aj keď ho nepoznala tak dobre, ako by chcela, vďačila mu za svoj život. Keby nebolo jeho, bola by už zrejme dávno mŕtva. Francis bol priateľom jej rodičov a celý život ju chránil. Keby nezastavil vlastným telom Shahinovu mágiu, bola by to ona, koho by strela zasiahla. Dnes by oslavovali zrejme jej smrť. Aj keď vlastne o tom pochybovala, špeciálne po tom, čo sa dnes dozvedela. Nikoho na Onise by zrejme netrápila smrť človeka zo sveta fejderov.

Od príchodu do Amicie si často po nociach dookola prehrávala zhmotnenú myšlienku, ktorú jej Francis zanechal. Bol jej strážcom, ktorý dohliadal na jej bezpečie ako v bežnom svete, tak aj vo svete mysľomágov. Francis nechcel, aby sa Ellisina myseľ otvorila mágii. Nechcel, aby sa dostala na Insulu Nebulu, lebo to boli práve Ellisini rodičia, ktorým sľúbil, že ju pred mysľomagickým svetom ochráni.

Najhoršie bolo, že Ellis mala stále veľké množstvo nezodpovedaných otázok. Netušila, čo znamená byť potomkom. *Potomkom koho? Čoho? Akú mám zohrávať rolu v tajnom Spolku Mente Pura, o existencii ktorého netuší ani len samotné Grémium?* Bolo toho na ňu veľa, ale snažila sa ostať silná a sústrediť sa na to, aby zistila čo najviac o svete, z ktorého pochádzali jej rodičia a z ktorého vlastne pochádza aj ona sama. Aj napriek tomu, že vyrastala v bežnom svete, nie na Onise, jej v žilách prúdila krv dvoch silných mysľomágov.

„Halooo, počuješ ma?“ spýtala sa niekoľkýkrát Olwen. „Mali by sme sa pokúsiť zapadnúť do tejto spoločnosti!“

Ellis nechcela Olwen kaziť ilúzie. *Čo ak nás Grémium odtiaľ vyhostí? Vymaže nám všetkým pamäť a pošle nás späť domov, podobne ako poslalo domov tých, ktorí zlyhali v skúške deliriom flagratus, ktorá bola na Akadémii súčasťou Tributia?* Ellis sa rozhodla, že kamarátke zatiaľ nebude kaziť predstavy o tomto dokonalom svete a o tom, aký sa javí – úžasný a magický.

„Jasné, súhlasím. Aj keď doteraz som si, žiaľ, nestihla naštudovať etiketu slušného správania mysľomágov,“ po chvíli úvah zavtipkovala Ellis.

Smerom od lesa vybehol Ben. Rozutekal sa a zozadu objal Olwen. „O čom si tu pošuškávate, dievčatá?“ usmial sa, zodvihol ju do vzduchu a zatočil sa s ňou.

Ellis na chvíľu zažiarlila, lebo sa jej v mysli opäť vynorila spomienka na spoločné chvíle s Rayom na Insule Nebule.

Za Benom sa po chvíli vynorila z lesa aj strapatá hlava Toma Scotta. Ťažko dýchal a v duchu nadával. „Standfort, toto nie sú preteky! Vravel si, že ideme na prechádzku po okolí!“

„No len sa nepototo!“ rozrehotal sa Ben a ťapol Toma po chrbte. Ten sa s bolestivým výrazom v tvári vystrel ako prútik.

„Ty máš asi ruky z olova! Mal by si sa naučiť lepšie kontrolovať svoju silu!“ zhodnotil ubolene a masíroval si rukou vrchnú časť chrbta.

Tom sa po tom, čo na Insule Nebule prežil v podzemnom žalári, zotavil tiež pomerne rýchlo. Naoko sa nezdalo, že by na ňom mučenie zanechalo nejaké výrazné následky. V porovnaní s Marcom v temnici strávil len pár dní. Shahin nestihol až tak veľmi nalomiť jeho pectus. Tom sa však uzavrel a o tom, ako sa cíti a čo prežil, zatiaľ mlčal.

„Kde je Vigory?“ spýtal sa Ben. „Myslel som, že ide zarovno s tebou.“

Pri zmienke Rayovho mena Ellis na chvíľu stŕpla. Ako na zavolanie sa na pláži zjavila postava. Vietor vejúci smerom od mora Rayovi rozfúkal jeho neposlušné blond vlasy, ktoré sa automaticky snažil rukou usmerniť. Ellis sa na neho zasnene zahľadela.

„Ahojte,“ pozdravil kamarátov a zastavil sa pohľadom na Ellis. Tá sa na neho chvíľu bez žmurknutia dívala, no po pár sekundách uhla pohľadom a sklopila zrak.

Partia sa spoločne presunula na pláž a všetci si posadali na jemný biely piesok. Šum mora, šplechot vĺn a vánok prinášajúci na pláž vôňu slanej vody dokonale dotvárali atmosféru tohto momentu.

„Všetkým vám dlžím ospravedlnenie. Viem, že je možno neskoro, ale, ako sa vraví, radšej neskôr ako nikdy," prerušil ticho tejto situácie Ray. Postavil sa a ukázal prstom do diaľky. „Podobne, ako to bolo aj v prípade Insuly Nebuly, hmla zahaľuje celé toto pobrežie, čím ho chráni pred odhalením. Odtiaľto to nie je vidieť, ale možno, ak by sme sa presunuli bližšie k Javorovému lesu, niekedy, keď je pekné počasie, je možné nad morom zazrieť malý odlesk. Najvyšší vrchol Hmlových hôr sa jemne ligoce. Vrcholec sa tak odráža na oblohe. Približne týmto smerom je Insula Nebula." Ray ukázal pažou smerom naľavo.

Hmlový ostrov, z ktorého na konci semestra prišli do Amicie, bol situovaný na východ od pláže, na ktorej sa práve nachádzali.

Tom sa postavil, aby mal lepší výhľad. Zahľadel sa do diaľky. Pochopiteľne však nič nevidel, no niečo si zapísal do svojho posvätného notesu. Po chvíli prehovoril: „Chýba mi klubovňa Kolégia Quintus." Zamyslel sa a zasnene dodal: „Bola taká, naša..."

Ostatní sa usmiali.

„Myslíte, že sa tam ešte niekedy vrátime?" pokračoval. Nik z priateľov mu však nevedel dať na túto otázku priamu odpoveď.

„Chcem, aby ste vedeli, že som tu pre vás. A ak budete mať akékoľvek otázky o živote na Onise, som pripravený vám na ne odpovedať," ponúkol sa Ray.

Nestihol však ani len dokončiť vetu a Olwen sa ihneď ujala slova. „Tak ja by som mala hneď prvú otázku. Čo majú oblečené mysľomágovia na rozlúčke so zosnulým?"

Ben zagúľal očami nad absurdnosťou Olweninej otázky. Ellis smutne sklopila zrak. *Typická Olwen!* Pomyslela si. Olwen však taká v skutočnosti nebola, len sa snažila s pocitmi a problémami naložiť vlastným spôsobom.

Ray na Olweninu obranu povedal: „V bežnom svete sa o smrti nehovorí až tak priamo, no vo svete mysľomágov nejde o smutnú udalosť. Pectus zosnulého sprevádza oslava. Na smrť mága sa

pozerá ako na nevyhnutnú súčasť kolobehu ľudského života. Steven Francis neodišiel z tohto sveta. Jeho pectus je navždy medzi nami. Nie je však už súčasťou jeho telesnej schránky, ale Sepulcreta vyhasnutých myslí."

Celá dedina sa dnes podvečer ako keby zobudila zo sna a dala sa do pohybu. Všetko naokolo ožilo. Ellis ani neverila tomu, koľko mysľomágov vlastne v Amicii žilo. Doposiaľ sa usadlosť na najjužnejšom okraji Onisu javila ako pokojné osídlenie, no dnes hýrila farbami a nekonečnou energiou. Pre Ellis bolo veľmi ťažké za taký krátky čas zmeniť spôsob, akým o smrti premýšľala.

Olwen sa chystala v kúpeľni a kefou si česala svoje husté vlasy. Odrazu niekto zaklopal na dvere a celá vytešená šla otvoriť.

„Ahoj, som Mia," predstavilo sa mladé útle dievča s ryšavými vlasmi a jemnými pehami na tvári. Mia bola len o dva roky mladšia od Ellis a Olwen, no jej nízka a chudá postava jej výzorovo ubrala na veku.

„Ahoj, poď ďalej," naznačila Olwen.

„Poslala ma Tamara, viete, správcova manželka," rýchlo vysvetlila Mia. „Povedala mi, aby som sa u vás v bungalove zastavila a odovzdala vám toto." Položila na Olweninu posteľ dve stredne veľké škatule. „Tamara povedala, že si mala obavy z toho, že u nás nezapadneš. Moja mama je mysľomagická *ševkyňa*. Mala doma zvyšný materiál, a tak vám narýchlo vyhotovila šaty na dnešnú slávnosť. Nie je to nič špeciálne, lebo nemala veľa času, ale myslím, že by sa vám mohli páčiť," usmiala sa Mia.

Ellis, ktorá doposiaľ ležala bez pohnutia s knihou v ruke na posteli, sa postavila a jemne sa dotkla Miinej ruky. „Ďakujeme, je to od vás veľmi milé a pozorné. Vážime si to..."

Mia zovrela oboma rukami Ellisinu dlaň, na čo Ellis zareagovala

miernym cuknutím. Mia sa jej na chvíľu zadívala hlboko do očí. „Si to ty! Dievča, ktoré pozná tajomstvá a porazilo zlo.“ Ellis o sebe doposiaľ takto nikdy neuvažovala. Miina analýza ju preto prekvapila. *O akých tajomstvách však hovorí?* Nechápavo na ňu hľadela.

„Mama vravela, že si veľmi mocná mysľomagička,“ snažila sa zahovoriť Mia, keď videla Ellisin spýtavý výraz tváre. „No, asi by som už mala ísť, priveľa rozprávam,“ povedala celá nesvoja. Zľakla sa, že svojimi rečami zašla až príliš ďaleko. Otočila sa a pristúpila k dverám.

„Mia, počkaj,“ zastavila ju Ellis tesne pred odchodom. „Boli by sme rady, keby si nám pomohla s týmito šatami. Prípadne by sa nám zišli aj nejaké tie amicijské rady.“

Mii sa rozžiarila tvár a vyčaril sa jej úsmev na tvári. Odrazu vyzerala ešte mladšie ako predtým. Stálo pred nimi malé dievčatko celé vytešené a plné očakávaní. „Bude mi cťou,“ dostala zo seba na jeden dych.

Po hodine lamentovania sa Ellis napokon navliekla do šiat. Nebola zvyknutá na takýto druh odevu, no veľmi jej to pristalo. Olwen bola prirodzená princezná, no Ellis nie. Šaty boli našťastie ozaj jednoduché, voľne padavé a látka bola hodvábne ľahká. Pod voľnou sukňou s rázporkami od bedier až po zem na oboch stranách boli všité priliehavé legíny. Vrchná časť šiat bola na ramienka a Ellis obopínala prsia, čo sa jej veľmi nepáčilo. Olwen sa naopak v takomto type odevu cítila pohodlne. Spokojne a sebavedomo sa už pretŕčala pred zrkadlom a uväzovala si v drieku runovými výšivkami zdobený opasok.

Cestou na oslavu sa dievčatá zastavili v Miinom dome, kde sa dievčina tiež rýchlo prezliekla do šiat. Ellis a Olwen zoznámila so svojou mamou. Pani Dovesonová si obzrela dievčatá odeté do jej výtvorov a spokojne zhodnotila výsledok svojej práce. Odštupľovala veľkú sklenenú fľašu, naliala do štyroch pohárikov trochu dúhového nápoja a ponúkla ho dievčatám.

Ellis sa zarazila. Po poslednej skúsenosti s mysľomagickým drinkom v nočnom podniku *Nox* na Insule Nebule a s bolesťou hlavy na ďalší deň si nebola istá, či chce vôbec tento na prvý pohľad ozaj vznešený nápoj ochutnať.

„Toto musíš skúsiť! Je to naša rodinná receptúra. Obsahuje špeciálnu tajnú ingredienciu," presvedčivo naliehala pani Dovesonová, keď si všimla Ellisino zaváhanie.

Olwen už držala pohárik v ruke a nenápadne drgla ramenom do kamarátky. Z očí jej bolo možné jasne vyčítať: *Nesmieme ich uraziť. Nebuď nezdvorilá. Chceme zapadnúť!*

Nápoj chutil naozaj prekvapivo výborne. Ellis bola pripravená na tvrdú pálenku, avšak chuť tejto dúhovice, ako ju Mia pomenovala, bola famózna. Ako príchute pestrofarebnej dúhy – miestami sladká, trochu kyselkavá, osviežujúca, tak trochu chladivá a na samý koniec hlboko pálivá.

Po krátkej chvíli, povzbudené dúhovicou, dievčatá spoločne vyrazili do stredu dediny, kde sa konala oslava. Pomaly sa stmievalo a okolo mohutného ginka sa na dedinskom námestí začali zhromažďovať ľudia. Na ľavej strane neďaleko amicijského Centra bol rozložený veľký šiator a pod ním boli do troch radov usporiadané stoly.

Ellis s Olwen už z diaľky videli smerom k stromu kráčať Bena, Toma a Raya.

„Fíííha, tak vy ste sa riadne vyparádili!" pískol Ben. Pribehol k Olwen a pobozkal ju na pery. Ellis medzitým Tomovi predstavila Miu. Ten po kontakte s ňou celý očervenel, no snažil sa zachovať si neutrálny výraz tváre. Veľmi sa mu to však nedarilo. Miine líca taktiež horeli červeňou a Ellis ju musela dvakrát napomenúť, aby povolila zovretie, keď si podávali s Tomom ruky.

Ray sa medzitým zasnene díval na Ellis a sledoval každý jej pohyb. V jeho očiach bola princeznou – vílou, ktorej krása napĺňala žiarou celý priestor.

„Mali by ste sa konečne udobriť," pošepkala Mia do ucha Ellis, keď prechádzala popri nej. „Cítim tvoju a jeho auru. Vaše pectusy túžia jeden po druhom." Zachichotala sa a utekala za mamou, ktorá ju už z diaľky napomínala, aby sa ponáhľala, lebo jej musí ešte pomôcť s poslednými prípravami oslavy.

Onedlho dedinu zahalila tma – padol na ňu večer. Obloha bola dnes jasná. Mesiac v splne a žiariace hviezdy boli v tej chvíli jediným zdrojom svetla. Onedlho sa odniekiaľ ozvala jemná melódia. Dav stíchol a spoza mohutného stromu pred dedinčanov vystúpil správca Amicie.

„Dnes oslavujeme v mene nášho priateľa Stevena Francisa – človeka, ktorý bol ochrancom. A to doslova..." začal Philip Vigory.

Ellis sa na neho dívala a jej oči pomaly zvlhli. Po chvíli sa cez slzy nedokázala pozerať. Ray si všimol jej sklenený pohľad, tak pristúpil bližšie k nej a objal ju okolo ramien. Nenamietala. Ostala v jeho objatí počas celého Philipovho príhovoru.

Správca po slovách venovaných Stevenovi Francisovi z ničoho nič mávol rukami a odrazu sa pred ním objavila obrovská žiara pripomínajúca modrastú vatru, v ktorej sa odrážal obraz tela zosnulého Stevena Francisa vznášajúceho sa v priestore. Vyzeral, akoby spal.

„Je zvykom, aby všetci prítomní predstúpili pred *Bránu do Sepulcreta*," pošepkal Ellis do ucha Ray a keď zbadal jej nechápavý výraz, rýchlo dodal, „to je tá modrastá žiara. Spolu s pectusom zosnulého posielame na druhú stranu aj svoje najkrajšie myšlienky, zážitky a spomienky na danú osobou."

„Ale ja..." zakoktala Ellis.

Ray vycítil jej neistotu. „Stačí, ak vyšleš smerom k Bráne akúkoľvek myšlienku či prianie. Nemusíš sa ničoho báť. Nemáš ako zlyhať."

Obyvatelia Amicie jeden za druhým pristupovali k žiariacej Bráne a odovzdávali Stevenovi Francisovi svoje posledné mysľomagické

„odpočívaj v pokoji“. Nik nebol smutný. Všetci posielali Stevenovej pamiatke pozitívnu energiu. Tí, ktorí ho dobre nepoznali, ho obdarili vlastnou šťastnou myšlienkou, respektíve srdečným pozdravom.

Keď bol rad na Ellis, tuho zovrela dlane v päsť. Neisto pristúpila k Bráne. Ray ju posmelil nežným dotykom a pohľadom jej naznačil, že sa nemá čoho báť. Stála pred modrou žiarou a sledovala v nej postupne doznievajúcu spomienku, ktorú pred ňou Stevenovi vyslala neznáma žena.

Ellis sa otočila k Bráne do Sepulcreta. V jej očiach sa odrážalo svetlo a jej pohľad na chvíľu zmeravel. Z ničoho nič ju to zasiahlo – silná vlna vnútornej energie!

Odrazu k nej v mysli prehovoril ženský hlas. Ellis na chvíľu stratila vedomie o okolitom svete a mala pocit, akoby sa čas úplne zastavil. Ocitla sa vo svojej vlastnej bubline času a priestoru. Jediné, na čo sa dokázala sústrediť, bola žiara Brány a hlas znejúci v jej mysli.

„Dieťa moje...“

„Mama?“ nechápavo a zmätene sa spýtala. Na mamin hlas nemohla len tak ľahko zabudnúť, aj keď ho od detstva nepočula. Nebola si istá, či vypila príliš veľa dúhovice, alebo to, čo sa dialo, bolo naozaj skutočné. Ray jej povedal, že má vyslať smerom k Bráne myšlienku pre Stevena. Nehovoril nič o tom, že sa k nej môže niekto ozvať. A už vôbec nie, že tým niekým môže byť jej mama!

„Som tu. Nemôžem nájsť cestu späť. Niečo ma blokuje, bráni mi vrátiť sa naspäť k tebe. Akokoľvek sa snažím. Stále dookola sa strácam... Blúdim...“

Spojenie sa odrazu prerušilo. Ellis chcela k mame prehovoriť, no jej slová sa strácali v prázdnom medzipriestore. Odrážali sa od Brány ako gumená loptička od murovanej steny. Netušila, čo malo toto všetko znamenať, no práve sa uistila o tom, že je ešte nádej na záchranu vlastnej mamy. *Veď ma práve nepriamo požiadala o pomoc!*

Všetko naokolo sa dalo znovu do pohybu a Ellis odstúpila od žiary. Zmätený výraz z tváre jej však nezmizol.

Potom, čo sa posledný mysľomág rozlúčil so Stevenom Francisom, podišiel k Bráne Philip. Rozpažil ruky, svetlo Brány sa vtiahlo samo do seba a v sekunde pohaslo. Po žiare ostala len malá iskrička modrého svetielka, ktorá pomaly vzlietla k oblohe. Na zlomok sekundy sa zdalo, že sa nočný firmament celý rozjasnil.

Vzápätí Philip vytvoril niekoľko magických žiariacich svetelných gúľ, ktoré sa vzniesli tesne ponad dav a osvetlili celé námestie. Všetci zatlieskali a oslava sa mohla začať.

„Si v poriadku?“ spýtala sa Olwen Ellis, keď si prisadla ku kamarátom za drevený stôl pod šiatrom. „Vyzeráš, akoby si videla ducha.“

„Prehovorila ku mne mama!“ rýchlo zo seba dostala Ellis.

„Ako, prosím?“ nechápala Olwen.

„Cez Bránu.“

„To sa predsa nemôže stať,“ namietal Ray.

„Ale môže,“ zapojila sa ticho do debaty Mia. „Ak je puto a spojenie pectusov dostatočne silné, čo sa v prípade matky a dcéry môže stať, je to možné.“ Otočila sa smerom k Ellis, zovrela jej dlaň a zaujato dopovedala: „Stevenov pectus musel tvojej mame sprostredkovať to spojenie!“

„Fúúú, a ty si čo? Špecialista na pectusy?“ prerušil Miu Ben. Olwen ho nenápadne kopla pod stolom do nohy, no Ben sa to nesnažil ani len zamaskovať. „Au, to bolelo!“

Mia však nad ním s úsmevom mávla rukou. „Áno, mám talent na pectusy iných mysľomágov. Dosť intenzívne cítim fluctus, auru, emóciu, energiu okolo a jej smerovanie. A tak teda dokážem odhadnúť charakter a podstatu človeka, aj vtedy, keď to nie je mojím primárnym cieľom. Jednoducho povedané, mám na ľudí a ich úmysly nos.“

Tom uznanlivo pokýval hlavou a ihneď si čosi zapísal do notesa. Mia sa zvedavo naklonila nad neho, pričom jej bolo mierne vidieť do výstrihu šiat. Ben sa zaškeril popod fúz. Olwen ho plesla do

ramena, aby odvrátil od Mie svoj pohľad. Tom si však nič nevšimol. Ani Benov úsmev, ani Miin výstrih. S nadšením sa odovzdal vysvetľovaniu toho, čo je cieľom jeho zápiskov. Ben sa plesol nechápavo do čela a radšej sa venoval Olwen. Mia Toma zaujato počúvala.

„Stále tomu nemôžem uveriť. Moja mama, o ktorej som si viac než desať rokov myslela, že je mŕtva, práve ku mne prehovorila a potrebuje moju pomoc," vysvetľovala zanietene Rayovi. Jej slová však v polovici vety prerušila hlasno znejúca hudba. Ray jej tak už nemal šancu odpovedať, lebo si nepočul ani vlastné slovo.

Ľudia sediaci pod šiatrom sa postupne dvíhali a vybiehali na tanečný parket, ktorý sa nachádzal vlastne všade naokolo. Mladí či starí – všetci skákali do rytmu hudby. Philip uprostred námestia vytvoril víriacu sa špirálu farebného dymu. Niektorí tancovali, iní sa vznášali v priestore beztiažového silového poľa.

„Zatancuješ si so mnou?" spýtal sa Ray Ellis nesmelo. Starodávnym spôsobom urobil mierny úklon a podal jej ruku.

Ellis sa usmiala. „Vieš, že v tancovaní nie som dobrá."

„To by som nepovedal," namietal.

„Ok, pôjdem, ale tentoraz to spravíme po starom." Spomenula si na ich prvý spoločný tanec v Noxe a na to, ako jej po pár magických drinkoch a natriasaní sa v beztiažovom stave mysľomagického tanečného parketu bolo zle.

„Ako to myslíš?" nechápal Ray.

„Budeme normálne staromódne tancovať. Nemám chuť, aby mi bolo opäť zle z toho vášho mysľomagického výmyslu," vysvetlila.

Ray sa zasmial. „Dobre. Platí."

Postavili sa od stola a presunuli sa bližšie k tancujúcemu davu na hlavný parket. Ben už vykrúcal Olwen. Mia sediac za stolom len túžobne pozerala na Toma. Ten však jej pohľad nevnímal. Ellis, kráčajúc ruka v ruke s Rayom, zazrela v dave Marca, ktorý sa sústredene rozprával s otcom. Tamara chodila nervózne pomedzi

stoly. Miina mama zisťovala, či dedinčanom niečo nechýba a či sú spokojní.

Ray oblapil Ellis okolo pásu a jemne sa dotkol spodnej časti jej drieku. Ellis mu položila ľavú ruku na rameno a obaja si preplietli prsty druhej ruky. Tá jeho vôňa jej neskutočne chýbala.

Poskakovali do rytmu hudby a spoločne sa chichotali. Tempo muziky sa spomalilo a po chvíli zaznel rytmus pomalej piesne. Ray si Ellis pritiahol bližšie k sebe. Zaborila si tvár do časti medzi jeho krkom a kľúčnou kosťou a pomaly vdychovala jeho vôňu.

„Ani si nevieš predstaviť, ako veľmi som túžil po tom, aby som ťa mohol opäť držať v náručí," povedal po chvíli Ray. Ellis na jeho slová nereagovala, len si užívala jeho prítomnosť.

Pomalá pieseň sa však končila. Ellis zodvihla hlavu a zadívala sa Rayovi do očí. Naklonil sa bližšie k nej a pobozkal ju. Celým telom jej prešla vlna vzrušenia a bozk mu vášnivo opätovala.

Hudba sa zmenila na dynamickú a ich romantický moment prerušil pre Ellis už známy hlas.

„Moc sa tu neláskujte! Ukáž mi, braček, či sa tá tvoja kamoška vie vykrúcať." Marc bez čakania na súhlas schmatol Ellis za ruku a skočil s ňou do víriacej špirály. Nemala čas na to, aby stihla namietať. Zvrtol ju a spravil s ňou piruetu. Ellis bola zmätená. Marcov počin nečakala. A čo ju prekvapilo najviac, bolo, že jej táto situácia vôbec nebola nepríjemná. Nie tak, ako by jej voči Rayovi možno mala byť.

„Toto ste sa asi neučili v tom vašom svete, že?" povedal s úsmevom drzo Marc a už zdvíhal Ellis vysoko do vzduchu. Žalúdok sa je prevrátil naruby, nie však z toho, že by jej prišlo zle z pocitu beztiaže, ale z akéhosi typu vnútorného vzrušenia. Pri zdvíhačke Marcovi tuho zovrela ramená, aby si bola istá, že nespadne. To gesto bolo, vzhľadom na to, že sa nachádzali v beztiažovom magickom víre, absurdné.

Pritisol si ju bližšie k sebe, až cítila tlkot jeho srdca. Podobne ako

jeho brat, tak aj Marc krásne voňal. Ellis bola celá nesvoja. Marc si však jej neistotu a zmätenosť užíval do poslednej sekundy.

Sklonil sa nad ňou a ona prestala na chvíľu dýchať. Nevedela, čo sa to s ňou deje. Priložil svoje pery bližšie k jej uchu a odrazu potichu prehovoril: „Nie som tu však preto, aby sme si spolu zatancovali. Nenesiem dobré správy. Ochrancovia zo Sardonisu sú práve na ceste do Amicie."

